

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCXVIII. ad annum MCLXXIX.

Parisiis, 1644

Concilivm Rhemense Avctoritate Innocentii Papae II. Rhemis indictum, quo
pseudopontifex Anacletus vna cum schismaticis fautoribus
excommunicatur anno MCXXXI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15588

ANNO
 CHRISTI
 1130.

Mox in eodem libro sequebatur hoc exastichum:

*Est lux aeterna Thoma collata priori,
 Qui meruit martyr iuris amore mori.
 Nouit Bernardus dux Clareuallis idipsum,
 Qui causam scribit martyriique modum.
 Consignata breui clauduntur membra sepulcro,
 Vix tamen acta viri claudit uterque polus.*

ANNO
 CHRISTI
 1131.

CONCILIVM RHEMENSE
 AVCTORITATE INNOCENTII PAPÆ II.
 Rhemis indictum, quo pseudopontifex Anacletus vna cum schismaticis fautoribus excommunicatur anno MCXXXI.

NOTA.

^a *Concilium.*] Huius Concilii acta periere, sed de eo tantum apud Bernardum abbatem Bonæuallis hæc habentur in vita sancti Bernardi his verbis: *Perlustrata igitur Francia, Innocentius papa Rhemis conuocauit Concilium, in quo multis ad honorem Dei dispositis, regem Ludouicum viuentis patre, pro Philippo fratre coronauit in regem. In omnibus his dominus papa abbatem, sanctum Bernardum scilicet, a se separari non patiebatur, sed cum cardinalibus rebus publicis assidebat. Sed & priuatim, quotquot habebant negotia, virum Dei secretius consulebant. Ipse vero audita referebat ad curiam, & oppressis patrociniis exhibebat. Igitur soluto Concilio, &c. hæc tantum ibi. Interfuit eidem Concilio vna cum ceteris sanctus Norbertus episcopus Magdeburgensis; cuius meminit auctor, agens de rebus in eodem Concilio gestis: Conuocatoque Rhemis Concilio, conuenerunt vndique episcopi de diuersis nationibus; aduenit & pater Norbertus: ibique illum Petrum intrusum excommunicauerunt, & electione Innocentii approbata, eundem Petrum Leonis leoni rugienti, nisi resipisceret, tradiderunt. Attulit autem Norbertus secum ecclesie sue priuilegia vetustissima, & fere a vermibus consumpta, quæ cuncta Romano munimine fecit renouari & corrigi, apponens ea quæ receperat de manibus illorum, qui ea iniuste & violenter rauerant. Addidit præterea aliud priuilegium secreto, ut, cum daretur oportunitas, Romana sultus auctoritate, ordinem sue religionis in episcopali propagaret ecclesia. Hactenus ibi de rebus in Synodo Rhemenfi peractis.*

Vita sancti
 Bernardi
 lib. 2. cap. 1.

Apud Surium die 6.
 Junii, cap. 47.

In eodem quoque Rhemenfi Concilio, rogante Ludouico Crasso Francorum rege, idem pontifex Innocentius consecrauit in Francorum regem successoremque patris eius filium, Ludouicum etiam nominatum, eiusdem nominis septimum numeratum. At de ista noui regis consecratione Sugerius abbas sancti Dionysii, qui eam suavitati ipsi regi seniori, ita scribit: *Qui ergo intimi eius & familiares eramus, formidantes ob iugem debilitati corporis molestiam eius subitum defectum:*

ANNO
CHRISTI
1130.

consulimus ei, quatenus filium Ludouicum, pulcherrimum puerum regio diademate coronatum, sacri liquoris unctione regem secum ad resellendum amulorum tumultum constitueret. Qui consiliis nostris acquiescens, Rhemos cum coniuge & filio & regni proceribus deuenit, ubi in pleno & celeberrimo, quod dominus papa Innocentius conuocauerat, Concilio, sacri olei unctione & corona regni deportatione in regem sublimatum, felicem prouidit regno successorem. Vnde multis quasi quodam presagio videbatur eius debere amplificari potentiam, qui tot & tantorum & tam diuersorum archiepiscoporum, episcoporum Francorum, Teutonicorum, Aquitanorum, Anglorum, Hispanorum, suscepit benedictionem copiosam. Cumque pater viui gaudio defuncti dolorem alleuians Parisum rediret, dominus papa, soluto Concilio, Antisiodori delegit demorari. Hæc Sugerius præsens cuncta spectans ac scribens.

Rursus autem, quod ad idem Rhemense Concilium spectat, extant duo sermones apud sanctum Bernardum, habiti in Rhemenfi Concilio, alter ad clericos, ad episcopos alter, cum tamen ad episcopos, vel potius in episcopos dicti esse reperiantur, quorum vita haud esset consentiens dignitati: qui sancti Bernardi nomine euulgati, & inter eius scripta recensiti, alterius potius auctoris esse admonuit censura recentior. Nec est quod in alio aliquo Rhemenfi Concilio ea prior oratio habita dici possit, cum constet ex ea, iubente Romano pontifice qui aderat, eam dictam fuisse, vt ex eius patet exordio ipsis verbis: *Græue est quod mihi iniungitur, videlicet vt doceam doctores, instruam patres, præsertim cum scriptum sit: Interroga patres tuos, & annuntiabunt tibi. Sed præcipit mihi Moyses iste, cuius manus graues sunt, cui obediendum est non solum a me, sed etiam ab omnibus: Et plusquam Moyses hic. Moysi commissæ fuit vna plebs Israelitica, isti autem vniuersa ecclesia. Et plusquam angelus hic. Cui enim angelorum dixit aliquando Deus: Quæcumque ligaueris super terram, erunt ligata & in cælis? secundum officium dico, non secundum meritum. Præter Deum non est similis ei, nec in calo, nec in terra. Hic est Petrus qui misit se in mare, cum alii discipuli nauigarent ad Iesum. Vnusquisque vestrum contentus est nauicula sua, hoc est archiepiscopatu suo, abbatia sua, præpositura sua: iste autem misit se in omnes archiepiscopatus, abbatias, præposituras, &c.*

Exod. 17.
Dent. 31.

Matth. 16.

Causa, tempus & acta Concilii.

De causis, tempore & actis huius Synodi Rhemenfis ita Urspergensis in chronico: *Anno Domini 1130. Honorius papa secundus obiit, cui Innocentius secundus per electionem canonicam successit: sed propter intrusionem Petri Leonis, cui fauebat multitudo Romanorum, sedem suam obtinere non potuit, ideoque in Franciam se contulit, ubi Concilio Rhemis habito cum multis episcopis præfatum Leonem & suos fautores excommunicauit, sicque in partibus Germaniæ usque ad septimum annum permansit. Sedit autem annos tredecim, menses septem. Hæc Urspergensis prædicto loco. Robertus Sigeberti continuator addit eadem Synodo non tantum Innocentii papæ electionem approbatam, verum etiam ab omnibus Galliæ & Germaniæ episcopis Petri antipapæ ordinationem anathemate damnatam fuisse. Et paulo infra ait: Concilio Rhemis*

ANNO CHRISTI 1131.
Rhemis habito presente Francorum rege Ludonico, filius eius Ludonicus in regem consecratur a papa Innocentio, octavo Kalendas Nouembris: paucis enim diebus antequam hæc Synodus celebraretur, Philippus regis filius, nuper in regem inunctus, equi fortuito casu decidens magno omnium luctu in pœnam sacrilegi patris, iuxta vaticinium sancti Bernardi, occisus fuerat. Concilio Rhemensi, inquit Dodechinus in appendice ad Marianum, presedit Innocentius papa, XIV. Kalendas Nouembris, presente Ludouico rege Francia, cuius filium adhuc paruulum regem consecrauit. Hæc Dodechinus.

CONCILIVM LEODIENSE
 AVCTORITATE INNOCENTII PAPÆ
 indictum, quo Halberstadenſis episcopus pristino honori restituitur, & antipapa Anacletus condemnatur, anno Domini MCXXXI.

NOTÆ.

^a *Concilium.*] Anno Domini 1131. inquit abbas Stadenſis in chronico, *Conuentus apud Leodium agitur, in quo Otto Halberstadenſis episcopus ab Innocentio papa pristino honori restituitur.* Otto Frisingenſis cap. 18. lib. 7. de eadem Synodo ista dumtaxat scribit: *Apud Leodium Belgie urbem Synodum episcoporum conuocans, regem Lotharium ad defensionem sancte Romane ecclesie inuitauit.* Ibidem vna cum Lothario totius regni archiepiscopos, episcopos, duces, marchiones & palatinos comites congregatos fuisse, aduenientemque illuc pontificem magnifice exceptum, ad tyrannidem apostolicæ sedis inuasorum comprimendam cum promissione imperialis coronæ auxilium petiuisse, & impetrasse, Dodechinus & abbas Vrspergenſis verbis fere iisdem describunt.

Causa & acta Concilii.

Qui interfuerint.

Sugerius in vita Ludouici Craſſi ponit occursum Lotharii Innocentio papæ factum hoc eodem anno, sed ante Rhemenſe Concilium, atque his ipsum verbis describit: *Visitando itaque Gallicanam, sicut res exigebat, ecclesiam, ad partes se transfert Lotharingorum, ipse scilicet Innocentius papa. Cui cum imperator Lotharius ciuitate Leodii cum magno archiepiscoporum, & episcoporum, & Teutonici regni optimatum collegio celeberrime occurrisset, in platea ante episcopalem ecclesiam humillime seipsum stratores offerens, pedes per medium sancte processionis ad eum festinat, alia manu virgam ad defendendum, alia frenum albi equi accipiens, tamquam dominum deducebat. Descendente vero tota statione eum subbrachiando deportans, celsitudinem paternitatis eius notis & ignotis clarificauit.* Hæc Sugerius sancti Dionysii abbas. Sed quæ ista sint secutæ inter Lotharium & Innocentium pontificem contentiones & discordiæ, Bernardus Bonauallis abbas sic exponit: *Sed velociter obnubilata est illa serenitas.*
 Concil. Tom. 27. P